

Образът на света, създаден от разказа „Андрешко“

© 12.12.2020, 18:04 ч.

ОБРАЗЪТ НА СВЕТА, СЪЗДАДЕН ОТ РАЗКАЗА „АНДРЕШКО“, ЕЛИН ПЕЛИН

В съгласие с основния конфликт, около който се върти проблемът в разказа, е и образът на света, създаден от него. В този образ ясно се открояват две страни – едната, която е създадена от *човека*, а другата е *природата*. Както вече знаем, описанията на природни картини играят важна роля в разказите на Елин Пелин. В много случаи те коментират представената случка, създават емоционалната атмосфера на действието, подсказват възможни решения на изобразените конфликти. В разказа „Андрешко“ ролята на природните описания е дори още по-голяма. И това се налага от самата природа на конфликта – сблъсък между *изкуствения* властови ред и *природната* същност на човека.

Макар и словесната битка да се води основно на полето на обществените отношения – защо селяните хитруват, защо пиянстват, защо не си плащат данъците, защо лъжат гражданите, защо гражданите ограбват селяните и т.н., от време на време в описанието се прокрадват звуците и образите на природата. Най-напред е картината на калния път и *печалното, пусто и разкиснато от дъждовете поле*. Тази картина внася общата рамка, в която протича действието. Тя, от една страна, изяснява конкретните обстоятелства, но от друга, сякаш изразява обратната страна на случващото се. Човешкият ред и природният ред сякаш се движат напълно *независимо* един от друг, докато накрая не стане ясно, че това е невъзможно. Много силен и натрапчив намек за нуждата от единство между човешкия и природния ред е епизодът, в който всички участници в действието –

хората, животните, птиците, тъжното зимно време, дори и небето се **замислят**. За какво мислят всички те? Може би всеки за своето си. Важното обаче е, че всички са замислени **едновременно**. Именно тази едновременност на мисълта както у хората, така и в природните явления, трябва да подсказва, че те трябва да са в **единство**. Нещо, което хората, и особено съдията, са склонни да забравят.

Но природата не позволява да я забравят. Първото подсещане идва, когато увитият във **вълчи** кожух съдия чува за вълците. Макар да се прави на смел, той плахо се озърта наоколо. Скоро пада и нощта. А тя, както знаем, е време на неуправляемите световни сили. И в този момент, озовал се сред тъмното, студено и влажно блато, заплашен от диви зверове, съдията най-сетне разбира, че има нещо по-силно от измисления човешки ред. И чак тогава осъзнава, че освен нередовни данъкоплатци, хитруващи селяни и свещена държава, има и неща като деца, сърце, страх, съпричастие. Така в сблъсъка на човека с природата той осъзнава, че в края на краищата е част от един по-голям ред, създаден не от него (*Е, господин съдия, Господ направил света и пресметнал, че на жените брада не трябва, и не им дал...*). Само осъзнаването на тази уж наивна мъдрост (*отговори Андрешко с престорена наивност*) ще позволи на хората да се освободят от веригите на своите предразсъдъци, социални роли и властови позиции и да се докоснат до едно по-дълбоко разбиране за същността на човека и човешкото. И че **човешината** стои по-високо от **властта**.

ИЗТЕГЛИ

[образът](#) [света](#) [създаден](#) [разказа](#) [„андрешко“](#)

Подобни материали

[Обществото и властта в „Приказка за стълбата“ от Христо Смирненски](#)

[„Приказка за стълбата“ – творческа история, сюжет и композиция, теми и мотиви](#)

[Властта и обществото в разказа „Андрешко“ от Елин Пелин](#)

